

motto

MARTIN
VÁŠA

Dělám si to sám

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Martin Váša

Dělám si to sám – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MARTIN VÁŠA
PRAHA 2017

DĚLÁM
SI TO
SÁM

Byť jsou postavy a události následujících stran leckdy inspirovány skutečnými postavami a událostmi, tato kniha je fikce.

Janě, která uzvedne i sto kilo

Podle neskutečných událostí

PROLOG

STŘEDA 3. SRPNA

8.10

Měl jsem noční můru. Vyjíždka na lodce s Patrikem. Pádlovali jsme spolu po jezeře a do loďky na jeho straně mezitím zatékalo a zatékalo do ní tak dlouho, až se naplnila a potopila. Doplavál jsem na břeh a postavil se na nohy. Nic mi nebylo, byl jsem jenom mokrý. Stál jsem tam a říkal si, za jak dlouho uschnu a jak asi dopadl Patrik, ale nechtěl jsem se otáčet. Věděl jsem, že se neutopil, ale otáčet jsem se prostě odmítal.

Probudil jsem se taky úplně mokrý. Potem. Není mi dvanáct.

Někdo mi kdysi vysvětloval, že ve spánku se člověku čistí hlava. Blbý je, že ráno nevím, co s tím smetím.

8.14

E-mail od Klientského pracovníka ČSOB:

Dobrý den,
pokud již nestudujete, bylo by ve Vašem konkrétním případě nejlepší zastavit se na pobočce a domluvit změnu účtu.

V nabídce pro Vás máme ČSOB Plus konto, které je zcela zdarma s podmínkou příchozích plateb v celkové

výši min. 15 000 Kč měsíčně. Při splnění je zdarma vedení účtu, služby IB24, platební karta, všechny příchozí položky, odchozí zadané přes IB24 a všechny výběry z bankomatů ČSOB.

Podrobné info získáte na www.csob.cz.

Budeme se těšit na Vaši návštěvu a zatím přeji prima den.

Vždyť mi jiný Klientský pracovník minulý týden napsal, že se nic měnit nemusí! To je čurbes. Jdu mu to přeposlat. Teda jí. Neměla by mít takhle náhodou na tý vizitce napsaný „Klientská pracovnice“, když se jmenuje Zdeňka?

V takových chvílích mám chuť vyběhnout z domu, ani se nezdržovat zavíráním dveří a utíkat do lesa, kde bych mohl žít volně, nesužovaný lstivými chapadly byrokracie, pojídat kořínky, mýt se v potoce, hlavně nic neměnit a nic neplatit. Dospělost nedávám. Co na tom, že mi bude za deset dní sedmadvacet? Evidentně i moje banka ví, že ještě nejsem hodný dospěláckýho účtu, a tak mi bude prodlužovat ten studentský přibližně navždy. Určitě je nás takových víc. Stát by nám měl zřídit nějakou oboru.

POZOR! DIVOKÁ SVOLOČ!

Vstup jen s průvodcem!

Anebo s posledním Vogue.

8.17

Do odpovědi Klientskému pracovníkovi Zdeňce jsem zkopíroval e-mail z minulýho týdne od Klientskýho pracovníka Petry a podtrhl jsem v něm část „Vše je v pořádku, tento typ můžete nadále využívat. Do věku 30 let

Vám studentské konto zůstává zdarma. Poté se převede na čSOB Plus konto, které budete mít také rok zdarma.“ Taky jsem dopsal, že sice už dobrých pět let nestuduju, ale že bych si rád studentský účet ponechal, jak dlouho to jenom půjde. A že nevím, komu mám věřit, když mi každý Klientský pracovník píše něco jinýho!

8.23

Znovu jsem si přečetl oba e-maily, abych se přesvědčil, že jsem se právě nedopustil bezpráví, a zarazil mě začátek zprávy od Klientskýho pracovníka Petry: „Vše je v pořádku...“ Jako bych přežil nějakou příšernou přírodní katastrofu! Ještě že jsem rovnou nešel na pobočku. Úplně vidím, jak mi přes ramena nějaký Klientský pracovník přehazuje deku a podává mi čaj.

8.31

Klientský pracovník Zdeňka odepsal: „Ještě jednou hezký den, to je hezké...:)))“ Myslí si, že jsem idiot. „Věřit můžete nám oběma...:)))“ Nejsem si jistý, jak naložit s těmi smajlíky. Asi má tři brady. Důvěryhodnost sama – víc brad víc ví. „V současné době za tento typ účtu platíte 40 Kč měsíčně, a to jenom z důvodu, že již nestudujete. Já Vám nabízím vedení účtu zcela zdarma, za podmínky splnění – viz. níže. V podstatě se pouze migruje původní smlouva – číslo účtu, IB24, platby apod. zůstanou. Prima den!“

Tak migruje... Mně už se to asi nechce řešit. Děj se vůle boží.

8.33

Anebo radši ještě zavolám mamince.

8.45

Maminka si myslí, že bych měl věřit Klientskýmu pracovníkovi Petře. Klientský pracovník Zdeňka se mi prý určitě snaží vnutit nějakou dražší službu. Což si tak docela nemyslím. Asi jsem jí to blbě vysvětlil. Zahnal jsem ale myšlenku vysvětlovat jí to znovu, protože by to mohlo vypadat, že jsem na straně Klientského pracovníka Zdeňky, což by mohlo ovlivnit její úsudek, a to nechci. Někdy je lepší být neutrální. Jako Švýcarsko.

Maminku odmlka znejistila a doporučila mi, abych zašel na pobočku. Na moje další následovný mlčení (uvažoval jsem, jestli bych si možná přece jen neměl vybrat jednu stranu, abych na tu pobočku nemusel) řekla, že směrodatný bude stejně to, co se píše v tom dopise, který mi dala minulý týden. Jak jsem mohl zapomenout na ten dopis? Zavěsil jsem a šel jsem ho hledat. Až znovu naberu síly na to jednat s bankou, musím vyřídit, aby mi poštu neposílali do Děčína, ale do Prahy.

8.48

Našel jsem ho!

„... abyste mohl svůj účet využívat bezplatně, aniž musíte dokládat potvrzení o studiu, rozhodli jsme se Vaše čsoB Studentské konto Plus č. účtu 183754729 změnit na čsoB Studentské konto.“ Zbytek dopisu jsem jen tak skenoval, lítal jsem očima od jednoho vytučněného místa k druhému: „zdarma“, „bez nutnosti dokládat potvrzení o studiu“, „souhlasíte, není třeba dělat nic dalšího“, „odmítnout do 30. září 2016“ a „800 300 300“.

Souhlasím. Zčásti proto, že se mi líbí vidina, že nebudu muset podnikat žádný další kroky, a zčásti proto, že Studentský konto jako Studentský konto, netřeba zkoumat

rozdíly, jistě půjde o nuance! A já prostě Studentský konto chci. Být stále mlád...

8.51

Mou euforii narušil další e-mail od Klientskýho pracovníka Zdeňky: „V případě dalších dotazů mě můžete kontaktovat – jenom příštích 14 dnů mám dovolenou, konečně.....:)))“

Rozmýšlím se, jestli odepsat: „No ty brďo, tak to si samozřejmě prima užijte, Klientský pracovníku Zdeňko!“
Nebo prostě: „Já ne.“

10.26

Někdo mi právě zuřivě lajkuje příspěvky na Instagramu. S touhle frekvencí na ty videa nemůže stíhat ani koukat, když jich během deseti vteřin olajkuje pět. Já chci upřímný lajky! Lajky od srdce! Lajkovat mi něco jenom proto, že jsem to publikoval já, tudíž to musí být super, i když tomu člověk nerozumí, může leda maminka.

18.31

„Budeš dělat chlebičky?“ zeptal se mě dneska Michael u oběda. Kdyby to byl film, tohle by byl přesně ten moment, kdy divák ve zpomaleném záběru sleduje, jak se na židli převracím vzad do přemetu, vykopávám nohou stůl mezi námi do vzduchu a dopadám do základního bojového postoje.

Žádný chlebičky dělat nebudu. V životě jsem chlebiček nedělal a rozhodně s tím nehodlám začínat na svoje narozeniny. Nedokážu ani namazat máslo na chleba, aniž bych krajíc neprotrhl nebo máslo neskončilo na zemi.

Úplně slyším Ditu P.: „Když vám na zem spadne kostka rozbaleného másla, to je nejvíc.“

Kdybych dělal chlebíčky, musel bych dělat oslavu, abych měl chlebíčky kam přinést. Nikdo si nedělá chlebíčky jen tak. Nebo? Nebo možná jo, ale nikdo se určitě nikoho neptá, jestli si na narozeniny udělá chlebíčky pouze pro sebe a pak je sám sní. Jasně, strávím celý den patláním bramborového salátu na večku, jenom abych to pak všechno ztrestal nad dřezem, jak je mým dobrým zvykem.

Má odpověď tak zněla jasně: „Ne.“ Ne, nebudu dělat chlebíčky. Ne, nebudu dělat oslavu. Ne, nepoddám se konvencím.

„Ale,“ hodil Michael pohled po svém Michalovi. „Ale Míšánku, slyšíš to? On nebude dělat chlebíčky! To se přece sluší!“

Marně jsem se snažil vzpomenout si, jak probíhala Michaelova oslava a jestli na ní chlebíčky byly, ale jediné, co si z toho večera vybavuju, je, jak si objednávám osmý Long Island Iced Tea (happy hour!), jak vyběhám z baru, jak sedím na obrubníku a dívám se na kandované třešinky, který jsem ještě před chvílí pracně lovil ze sklenice brčkem, jak Patrikovi už potřetí chybně diktuju PIN kód své karty, aby s ní mohl zaplatit těch osm drinků („Martine, to je pětimístný číslo, PIN kód má čísla jenom čtyři!“), jak mě Patrik veze domů taxíkem, jak mě doma sprchuje ledovou vodou („Patriku, ježíší, ne, já umřu!“) a jak ráno nacházím na stole vzkaz: „Budeš v pohodě. Svlíkl jsem tě jenom proto, že jsem prase. P.“

Co se bude dít, až Patrika znovu potkám, jsem si za poslední měsíce v hlavě omílal často. Čerstvě potom, co jsme se (asi počtvrtý?) rozešli, prakticky denně. Akorát

v těch představách mi nedržel vlasy, abych si je nepozvracel. Metaforicky řečeno, protože vlasy nemám. Teda ne na držení, ale mám. Víceméně. Spíš méně.

Nechci oslavu. Lépe řečeno ji nechci pořádat. Oslavenec by podle mě neměl pořádat oslavu. Není oslava snad k tomu, aby byl oslavenec oslavován? Aby ležel někde v parku na dece s milionem polštářků a polo-nazí muži s těly antických soch aby ho ovívali palmovými listy a krmili, zatímco je ostatními zasypáván dary a komplimenty?

Čistě teoreticky... Dejme tomu, že bych našel takový bar, kde by se mě neptali, jak chci tu vodku se sodou (nitrožilně, ne asi), a do kterýho nechodí muži v polo tričkách se zvednutým límečkem. Co dál? Pozvat lidi! Ale jak?

- Nechávat si pozvánky navrhnout, tisknout a rozesílat je poštou působí domýšlivě. Navíc bych musel shánět adresy hostů a to už mi celý přijde trochu na dlouhý lokty.
- sms? Ne, to je opačný extrém.
- Hromadný e-maily jsou zbraň hromadného ničení a stačí, že mě ničí v práci. „Vážená paní redaktorko, také Vám v šatníku chybí malé černé šaty?“ Jo, chybí.
- Mohl bych napsat každému zvlášť na Messengeru nebo WhatsAppu. Otázkou je, zda se mi chce riskovat pád do jámy lvový, kdy se mě dotyčný budou ptát, jak se vůbec mám a co je jinak novýho, a já budu odepisovat: „Hele, jinak ani nic, všechno při starým,“ a ptát se, co oni, a... To bych taky mohl z fleku zestárnout o deset let. Odpovědí je tudíž ne.

- Ještě se nabízí vytvoření události na Facebooku, ale události na Facebooku jsou od toho, aby se ignorovaly. To ví přece každý. Kdykoli mi na telefonu vyskočí upozornění jako „Na dnešek máte naplánované 3 události“, krve by se ve mně nedořezal. To tedy rozhodně né, Drápale. A vůbec, co je to s těmi třemi možnostmi: „ZÚČASTNÍ SE“, „MOŽNÁ“ a „NEMŮŽU“? Co takhle přidat „MŮŽU, ALE NECHCI, NASHLE“?

Takže bych si musel vylepit plakáty, a těch by si nikdo nevšiml, a nikdo by nepřišel, což je jeden z důvodů, proč se do téhle akce vlastně vůbec nechci pouštět.

Snad jediný oslavy, který mě nestresují, jsou ty rodinné. Už tak nějak vím, co čekat. Udělat si dopředu seznam toho, co se přihodí, jsem si jistý, že bych odškrtoval bod za bodem v neměnném pořadí:

Rodina se sleze v domě tety, strejdy a bratrance. Já s maminkou a bráchou přijedeme včas. Babička s dědečkem taky, akorát podle nich „včas“ znamená domluvený čas minus dvě hodiny.

Začne rituál zdravení, který působí nahodile, ale probíhá podle jasně daných pravidel: Babička mě líbá na tváře a objímá, kdežto ostatní členy rodiny jen pozdraví, protože se s nimi vidí pořád. Teta Ivetka mě líbá na tváře. Chlapi si se mnou podávají ruku. Pokud se dlouho neviděli, chlapi se s ženami líbají – povětšinou na pus, protože v Děčíně je všechno intimnější a líbání na tváře je stejně nějaký můj mores, který jsem si asi přivezl z Prahy, ale budiž. Chlapi se mezi sebou nelíbají nikdy.

Sdělíme si, co má kdo nového, a dědeček nám poví, že blesk na Moravě zabil čtyři lidi a v Rakousku dva baráky vyhořely nebo něco obdobně veselého.

Přípitek. S výjimkou dědečka a maminky, který řídí, takže si dají nealko. Já si ťuknu, ale jinak si dám čaj. Oficiálně se spokojím s bráchovou teorií, že musím mít pořád něco extra. Neoficiálně chápu rodný město jako jakousi ozdravovnu. „Babi, nedáš si se mnou radši detoxikační čaj?“ hledal jsem minule spřízněnou duši.

„De-co?“

„To je na pročištění,“ vysvětlil jsem, nad čímž babi mávla rukou s tím, že ona se pročistí šampaňským.

Ugriluje se víc jídla, než je fyzicky možný sníst. „Ilón, ještě řízeček,“ navrhne mamince Ivet. Ilón, lapající po dechu, zakroučí hlavou na znamení, že už fakt ne. „Tak napůl!“ Taky ne.

„Martíku,“ sykne na mě dědeček, „dej si, dyť ty v tý Praze určitě nemáš co jíst! Tak, mámo, nevykecávej se, už pojedem,“ zavelí a do čtvrt hodiny jsou pryč, načež začne zbytek rodiny spekulovat o tom, proč chtěl jet tak brzy.

„Vždyť říkal, že ho z dlouhýho sezení bolejí záda,“ zkusím.

„Vždyť si tu může lehnout,“ namítne Ivet. Chápu ho. Nikdo nechce na oslavu, aby si tam lehl. Pokud tedy samozřejmě nejsou ve hře ti muži s těly antických soch...

Kafe a zákusek. „Cos to upekla, Ivet?“ optá se obdivně maminka na koláč.

„To je mazurek, Ilon,“ odpoví Ivet.

„Mazaret, jó?“ podiví se maminka.

Moje ponížení z maminciny strany na způsob: „Mahulko, řekni schválně, jaký kafe si objednáváš ve Starbucks.“ Pak se přesvědčí, že poslouchají všichni, protože teď, teď tedy něco uslyší, a řekne to za mě, a ještě ke všemu blbě.

Pak odejdu na záchod, kde se zabiju.

Až se vrátím, brácha bude pod obraz. Bude zrovna

mluvit o iluminátech a věnuje mi významný pohled, jakmile se dostane k Lady Gaga, načež já věnuju významný pohled mamince a do pár minut se rozloučíme.

„Stejně si teď oslavu nemůžu dovolit. Možná až nebudu vědět, co s penězi,“ nabídl jsem definitivní odpověď Michaelovi. Že já vždycky vím, co s penězi, jsem si přirozeně nechal pro sebe. To víme oba.

20.03

Právě volal Richard. Zrovna je ve fázi otukávání se s nějakým urputným lovcem hlav. „Volám mu, že je pozdě a nemá smysl, abych jezdil, a on čeká, že nejenom přijedu, ale že tam budu i spát. Vůbec se mi to nehodí, a navíc on ráno nechce vstávat ani v půl devátý a já budu muset na té jeho Podbabě tak v sedm. Řekl, že se ale urazí, když nepřijedu. Sice asi žertem, ale poprosil jsem, ať ukončíme hovor, že už je to fakt debilní. Už to dohnal tak daleko, že jsem náhle věděl, že nechci a nebudu pokračovat. A je to.“

„Já vás chápu oba,“ odtušil jsem.

„Já ho chápu taky,“ dodal Richard. „Ale stejně tak chápu i to, proč někdo sebedestruktivně chlastá.“

Richard má ve svých čtyřiačtyřiceti život dost pod kontrolou. Důraz na „dost“. Už zhruba ví, co chce, a ví přesně, co ne – třeba aby mu někdo vtrhl do života a jakkoli mu ho překopal. Někdy mám pocit, že je to jeho požehnaní, jindy prokletí.

„Jo, a ještě,“ pokračoval. „Po kině jsem šel do *Qcafé* a byl tam Pavel se Štenclem! Štencl si barví vlasy?!“

„Fuj!“

„Přesně. Mimochodem, *Juliette* by se ti líbila,“ pokračoval. „Už se ti ozval Václav?“

„Ne!“ Už třetí týden. Taky s tím mohl ještě měsíc počkat. Nejlepší dárek k narozeninám jsou bezesporu kopačky. Nejlepší balení? Když se vám to ten druhý ani neobtěžuje říct a prostě zmizí. Teda ne že by se vypařil docela. Podle Instagramu má za sebou docela pestrý týden plný výletů po Moravě se svým kadeřníkem (#hotboy #instagay #hairblogger), který – jak mi Václav jednou pyšně prozradil – si na něj myslí, ale na kterýho vůbec není třeba žárlit, protože je „úplně pitomej“. No nic. Bez tak jsme spolu nebyli dýl než měsíc. Žádný drama. Ale stejně doufám, že až půjde v noci na záchod, šlápne na lego. Nebo na minu.

„Dneska mi nějaký muž olajkoval snad třicet příspěvků na Instagramu!“ změnil jsem radši téma. „I když tedy vesměs jenom fotky obličejů a ty, na kterých jsem bez trika.“

„Prodáváš kondomy a knížky v jednom krámu,“ okomentoval to Richard. „Nediv se, když někdo jde jen pro jedno zboží.“

KDYŽ NECHCEŠ NIC, TAK MÁŠ VŠECHNO

NEDĚLE 7. SRPNA

19.01

Yasaman by udělala cokoli, jenom aby nemusela trávit další den se svojí matkou. Ta je u ní na návštěvě už měsíc, a co vím, nedělá nic jiného, než že nakupuje věci, který nemá nejmenší šanci odvézt zpátky do Íránu, kouká na televizi, tajně a ne zrovna lichotivě svou dceru fotí na Instagram a mluví jí do života.

Napětí vygradovalo, když z Teheránu přijela i ségra a v obchoďáku jí ukradli peněženku s obnosem, za který by se dalo koupit auto. Je-li člověk skromnějšího ražení, možná i aut šest. Všechny tři si tak užily odpoledne na policii, což by bylo samo o sobě dost příšerný, jenže to nebylo všechno. Ségra od té doby trávila čas tím, že seděla celý dny doma, civěla do zdi a odmítala jíst. Yasaman proto vzala telefon a zavolala švagrovi. Ten slíbil, že pošle další peníze, jenže mezi Íránem a Českou republikou neexistuje přímý bankovní spojení nebo co, takže to poslal přes třetí stranu někde v Holandsku, což banka vyhodnotila jako podezřelý, a účet Yasaman zmrazila. Yasaman musela na policajty znovu, tentokrát vysvětlovat, odkud peníze jsou a že potřebuje ke svému účtu, jinak nebude mít za co žít. Bylo jí řečeno, že se s tím teď nedá nic dělat. Tak začala civět do zdi taky.

Aby si tudíž na chvíli nemusela připadat jako Winona Ryder v *Narušení*, s přehnaným nadšením mě začala přemlouvat k výletu na svý šťastný místo. Tj. Zahradnictví Chládek. Že prý stejně potřebuju doma trochu zeleně. Spolkl jsem skepsi, kterou vyvolala vzpomínka na její poslední takový šťastný místo (blešák na Kolbence), a prostě jsem jel. Jsem totiž báječný kamarád. A taky (a jo!) mám doma opravdu jednu jedinou kytku.

Bylo jich tu víc, myslím. Každopádně přežila pouze dracéna. Musí mě trpět už dobrých deset let. Zvláštní stvoření. Zalévám ji jenom, když si vzpomenu – někdy nedopitou vodou po návštěvě nebo zbylou vodou z žehličky, a když mě chytne nutkání dát svůj život do pořádku, osprchuju ji. Nechápu, že to dává. Podle mě má Stockholmský syndrom.

S Yasaman jsme po obědě dojeli tramvají někam do háje, kde se ulicí linula směsice pachů. Čerstvě posekaná tráva, kterou odjakživa nesnáším, v kombinaci s hniječím jablky. Kdyby to byl parfém, jmenoval by se Školní výlet a prodávali by ho v Ingredients. 2 900 Kč za 100 ml. Yasaman rezonovala štěstím.

V Zahradnictví Chládek se proměnila v úplně jiného člověka. Něco mezi Jiřinou Bohdalovou a Winonou Ryder v soukromí. S rukama založenýma za zády se šourala mezi regály, chrllila znalosti a sem tam něco urvala a strčila si to do kabelky, protože „to se chytne“. Já dal do vozíku masožravku a s pocitem, že mám splněno, jsem odkráčel potají sledovat jakýhosi sexy tatku, který tam s dcerkou na ramenou a ženou po boku kroužil kolem substrátů jako sup nad mršinou. Z fleku by mohl být model! Chvíli jsem i zvažoval, že zavolám Tadashimu

a nabídnu mu, že mu ho naskautuju, ale pak jsem si vzpomněl, jak to dopadlo minule, a ten nápad jsem zase rychle zapudil. („Aha, dík, Martine. Jen aby bylo jasno – chceš ho naskautovat do agentury, nebo do své sbírky potenciálních manželů?“) (Obojí.)

Pak mi Yasaman málem přivodila infarkt, když na mě zezadu zavrčela, že bychom měli jet, protože její máma se vrací do Teheránu už za týden, tak by si jí ráda ještě užila. Podivný. Nebyli jsme snad před ní právě na útěku? Yasaman vypadala nekonečně otráveně. Gradovalo to. Poslední hřebíček do rakve byl, když jsme došli na zastávku a ze mě vypadlo „No ty vole“, jakmile jsem na ní uviděl sexy tatku. Yasaman mě doslova nacpala do jiný tramvaje, než kterou pak jela ona, protože „takhle je to lepší, hele, budeš to mít bez přestupů“. Ukázalo se, že jsem musel přestupovat dvakrát.

Doma jsem masožravku přesadil, zalil, hodil do ní mouchu, kterou jsem ulovil záclonou stejně nebojácně, jako Steve Irwin lovil krokodýly, a na moment jsem zvažoval, že bych měl psát spíš pro *National Geographic*.

19.26

Kytka se mouchy ani nedotkla. Teda tak, jak se můžete něčeho nedotýkat, přestože to na vás přímo leží. Něco jako nesex s Patrikem, když jsme se opili.

19.28

Pořád nic.

19.38

Moucha tam stále je. Neměla by se kytka zavříít a strávit ji nebo tak něco? Radši se zeptám Bohdalový.

19.45

O poznání klidnější Yasaman mi poradila nechat mouchu mouchou a hlavně do kytky neházet další, nebo tam prý budou hnít a kytka zkape. Taky ji mám udržovat vlhkou pomocí dešťové vody. Absurdní, nebudu přece čekat celý dny na to, až začne pršet, abych kytku vystrčil ven! Tak prý že ji mám zalévat vodou bez chloru. Vznosl jsem námitku, že ani to nepřipadá v úvahu a kytka dostane vodu z vodovodu, na což Yasaman podrážděně odpověděla „No vždyt“, na což jsem já řekl, že voda z vodovodu ale chlor obsahuje. Zpětně nevím, kdo z nás byl frustrovanější. Yasaman to rozsekla slovy, že mám dát vodu do flašky a nechat ji odstát, že to snad zvládnou. Zasmál jsem se, jako že celou dobu žertuju, protože mi právě došlo, která bije. Nato jsem zavěsil a šel googlovat, co se přesně stane s vodou, když se nechá odstát.

19.52

Chlor fakt vyprchá. Revoluce. Myslel jsem, že se to dělá kvůli teplotě. Rozhodně největší objev od toho, že rožinky nerostou na stromech.

PONDĚLÍ 8. SRPNA

7.29

Moucha tam stále je. Může kytka trpět poruchou příjmu potravy? Dám jí ještě hodinku dvě. Zatím si skočím na manikúru.

7.30

Ne, nikdy jsem nenapsal nic přihrátějšího...

8.38

Úplně jsem zapomněl, že mi za rohem otevřeli novou kavárnu. Nehty si ostříhám večer sám. Zavolal jsem manikérce, že na mě asi něco leze (zápal švindlu), a schůzku tak musím bohužel zrušit. Na moment jsem v sobě viděl maminku, která občas během česání zákaznici oznámí, že si musí jenom rychle napsat jednu zprávu, a pak si projíždí Instagram, aby si oddechla od toho věčného žvanění. Bílý lži nám kolují v žilách.

9.01

Roztomilý číšník mi dal kafe zdarma. Prý že je dneska pondělí.

„V pondělí je kafe zadarmo nebo co?“ divil jsem se.

„Ne,“ uchechl se.

„Tak proč...“ už jsem se začínal ptát dál, protože jsem prudce debilní a nedošlo mi, že by bohatě stačilo, kdybych se taky jenom usmál, načež mi číšník skočil do řeči se sladkým: „Vždyť se tu vídáme.“ Něco mi říká, že se teprve vídat budeme.

Při čekání na latté jsem nemohl přehlédnout titulní stránku dnešních *Lidovek*. Stojí na ní, že „Soudci poženu stát do *Starbucksu*“. Beru s sebou. To si v tramvaji musím přečíst!

9.12

Aha, tak ne do *Starbucksu*, ale do Štrasburku.

10.01

Když jsem vystoupil, stál na zastávce Honzův ex Boris. První věc, co mi řekl, byla: „Věděl jsem, že tě dneska potkám.“ Trochu mě to vyděsilo, protože jsme se s Bori-

sem neviděli dobrý dva roky a popravdě jsem zapomněl, že vůbec existuje, ale pak jsem si vzpomněl, že o něm Honza jednou řekl, že je to blázen. („Jako fakt blázen, Martine.“) Chvíli jsme si povídali. On o tom, že po Honzovi zjistil, že láska je všude kolem nás a v nás a že my jsme láska. Já o tom, že ve mně po všech těch kopancích do břicha rozhodně láska není, ale že teď aspoň líp vím, co chci. Nato se Boris naklonil a se silným ruským přízvukem mi šeptl do ucha: „A když nechceš nic, tak máš všechno.“

13.33

Musel jsem to zavolat Honzovi. Zněl hodně znepokojeně, ale ukázalo se, že to není Borisem. V pauze na oběd si přečetl nějaký článek o tom, kolik života trávíme v práci, načež šel a řekl šéfovi, že končí. Ten mu na to odpověděl, že on tedy bude ten poslední, kdo ho s jeho morálkou bude přemlouvat, aby zůstal, a že mu u dveří stojí zástup jiných čerstvě pečených grafiků, který by jeho práci vykonávali za polovinu a s úsměvem. Teď neví, co bude dělat. Podle mě by byl super knihovník. „Bych dělal takový to ‚ššššš‘ a pak bych si ten prst olíznul,“ reagoval na můj podnět vzrušeně. Hm. Taky nevím, co bude dělat.

STŘEDA 10. SRPNA

8.42

Superproduktivní ráno: Vzbudil jsem se ještě před zazvoněním budíku a umyl si obličej, polepil ho čistícími pásky, spolykal vitaminy, ustlal postel, sebral prádlo,

strhl čisticí pásky, podíval se, co se na ně nalepilo, což mě nadchlo a znechutilo zároveň, napatlal si na obličej čisticí masku, dal do záchoda dezinfekční gel, odpověděl na e-maily, zalil dracénu i masožravku (odstátou vodou!), zaplatil členství v posilovně, a ještě není ani devět. Jsem prakticky všehomír. Den jako korálek a já mám před sebou jenom rozhovor s majitelem velké realitky a pak volno. Jsem dospělý a život držím pevně ve svých rukou. Skoro jako Richard. Akorát já nemám služebnou. Cítím se skvěle. Mám zajímavý povolání a čistý póry.

Hlavně se při rozhovoru nesmím zmínit o tom, jak si ty jejich stránky projíždím pokaždý, když si večer naliju červený, a sním o tom, jak zařizuju těch 204 m² v Kozí, který nabízejí za devětatřicet mega. Aspoň že z pána nemusím být nervózní. Není můj typ. Obrázky na Googlu mi prozradily, že vypadá jako Tučňáčí muž. Obrázky jedny zlé! Ne že bych tedy měl typ... Jak říká Sandra: „Já beru všechno, co mě miluje.“ I když Sandra je odjakživa single, takže... Nic. Jdu. Jdu a cestou si někde sednu a přečtu si ty pondělní noviny. Ale spíš ne. A dám si fresh!

8.45

Nebo kafe. *Starbucks* je cestou. *Starbucks* je totiž vždycky cestou. Všechny cesty vedou do *Starbucks*. *Starbucks* je nová černá. Kafe ze *Starbucks* je must-have. #starbucks

9.26

Nesnáším, když jdu a čumím u toho do mobilu a všichni do mě vráží.

9.41

„Venti latté bez laktózy s extra dávkou espresa a na dětskou teplotu“ jsem musel baristovi pošeptat, protože paní přede mnou si objednala „kafe se šlehajdou“, a já nechtěl machrovat. Baristovi to nedošlo a zřejmě stále otřesen ze „šlehajdy“ se starostlivě zeptal, jestli jsem ztratil hlas. Přikývl jsem. Ani nevím proč. Nesmím na to zapomenout, až budu odcházet. Jenom utrápeně kývnu na pozdrav. Možná se i bolestně chytnu za hrud' a zasípám.

11.17

Neskutečný. Musel jsem se pod stolem štípnout, jestli se mi to nezdá a třeba ještě nechrápu v posteli a ani v tom záchodě ještě není dezinfekce. V realitce na mě nastoupila asistentka. (Hořčicový punčocháče představují skvělý způsob, jak dát světu na vědomí, že se člověk nemá rád.) Že prý pan majitel má bohužel „neodkladnou záležitost“. (To říkám taky, když se mi něco nechce.) Ale že za moment přijde jeho kolega, který mi rád zodpoví všechny otázky. Přišel sexy tatka z Chládky. Nekecám. Nabídl mi kafe, což se neodmítá, i když jsem už jedno právě měl, a pak ho šel sám udělat, což je sexy. Asi ta asistentka kafe vařit neumí. Já to jako asistent v agentuře u Tadashiho taky neuměl. Pokaždý musela nakráčat Lyna, zeptat se návštěvy, jaký si dají, pak si nahlas ověřila, kdo chce cappuccino a kdo lungo, a za pět minut všem přinesla to samý, rozpustný ve skleničkách z IKEA. Vzor vzorů.

11.20

Nedělá to tatka nějak dlouho? Já tu omdlím!

11.21

Můžu umřít, když omdlím a nikdo mě nepochybně neprofackuje?!

13.12

Tatka – Aleš – si mě zjevně nepamatoval. Napadlo mě mu to říct, ale jak? „Před pár dny jsem vás zahlédl v Chládku“ zní, jako bychom oba za někým chodili do basy.

Nechal jsem ho vést monolog. Monolog, při němž mluvil krásnou spisovnou češtinou a citlivě volil slova a dělal s intonací to, co – jak by řekl Honza – dělá Alexander Wang s kůží. A ta jeho vůně! Jako by si šel zaplavat do moře a pak to vzal cestou domů přes trh a nakoupil čerstvý byliny. Moje snění přerušil Tučňáčí muž, který mi přišel potřást rukou, respektive zlomit malíček, a oznámit, že „za půl hodky“ bude jenom můj. Pak jsem se vypařil s tím, že jsem na ten článek vlastně už nasbíral materiálu dost. V tomhle rozpoložení jsem nemohl dělat rozhovor. Jímala mě hrůza při představě, jakým směrem by se moje otázky ubíraly:

- „Co vás lákalo na podnikání v realitách?“
- „Jaký je váš kolega člověk? Ten, co tu teď byl... Aleš, tuším...“
- „A v osobním životě?“
- „Netušíte, jaký používá parfém?“

19.12

Yasaman mou dnešní velkolepost přešla s tím, že Praha je malá, a vzrušeně mi začala vyprávět o tom, jak byla dneska na Christianovi. Christian je nový lektor jógy